

Kikker

De jungle heeft me altijd aangetrokken. Als klein meisje keek ik al naar documentaires over bijzondere diersoorten die tussen de bomen in een ver land leefden. Niet heel gek dus dat ik tegenwoordig met grote regelmaat in het buitenland zit met een camera, om de mooiste afbeeldingen te maken voor tijdschriften.

Geen bestemming is me te gek. Zo ging ik eens naar Antarctica, om foto's te maken van de ijsgletsjers en heb ik wekenlang op een eiland in Indonesië gezeten, om te wachten op een vogelsoort.

En nu? Nu ben ik in de jungle van Costa Rica. Ik ben een spring-in-het-veld en stuiter alle kanten op, wijzend naar alles wat ik zie. Mijn reisgenoot Jonathan kijkt me steeds geamuseerd aan. "Moppie," zegt hij. "Je vrolijke gedrag is aanstekelijk."

We zijn net uit de truck gestapt en staan op een open plek vlakbij ondiep water. Hier gaan we onze tenten opzetten. De twee lokale gidsen hebben de truck wat verder weg geplaatst en zullen daar overnachten, wat van ons vandaan, zodat wij in alle rust kunnen fotograferen. Jonathan gaat zelfs proberen wat te filmen.

"Mijn naam is Natascha, niet moppie," bijt ik hem toe.

Ik weet niet goed wat het is met Jonathan. We hebben al vaker samen gewerkt, maar hij weet me altijd het bloed onder mijn nagels vandaan te halen. De laatste keer was ik samen met hem in Italië en na een paar dagen was ik hem meer dan zat. Toen waren er nog meer mensen bij. Nu moet ik het twee weken lang met hem alleen doen.

Gelukkig gaan we hier op zoek naar pijlgifkikkers, mijn favoriete diersoort. Ik heb ze al eerder uitgebreid gefotografeerd hier in Costa Rica. De kleine kikkertjes kunnen allerlei felle kleuren hebben en meestal hebben ze zelfs meerdere kleuren. Ze zien er ontzettend schattig uit, met hun kraalootjes en pootjes met zuignappen.

Jonathan lijkt wat minder uit te kijken naar deze trip. Hij heeft wallen onder zijn ogen staan. "Laten we onze tenten opbouwen," zegt hij.

Ik knik en we gaan aan de slag. Het is logisch dat Jonathan moe is, bedenk ik me. We hebben een lange reis gehad. Eerst met het vliegtuig met een tussenstop in Houston en daarna hebben we nog uren gereden in de truck met onze gidsen. Al met al denk ik dat we al zeker vierentwintig uur wakker zijn, maar ik voel me alsof ik vijf koppen koffie te veel heb gedronken.

Het opbouwen van de tenten gaat goed. Al begin ik me nu al te storen aan Jonathans gedrag. Hij krijgt het voor elkaar om me iedere keer 'per ongeluk' aan te raken en hij blijft me moppie noemen.

"We kunnen alle apparatuur wel in deze tent doen," oppert Jonathan nu.

"Dan ligt alles bij elkaar."

Ik stem in en we doen de camera's en andere materialen bij elkaar in de tent. "Weet je wel zeker dat dit zo'n goed idee is?" vraag ik voorzichtig.

"Er is bijna geen plek meer voor je om te slapen."

Jonathan knippert een paar keer met zijn ogen. "Ik dacht dat we in de andere tent konden slapen. Je weet wel... samen."

“Geen sprake van,” zeg ik resoluut.

Hij legt een arm om mijn schouder en het kippenvel staat meteen op mijn lijf. Deze man moet vooral niet te dichtbij komen. Ik stap dan ook opzij.

“De gidsen zitten verderop,” zegt Jonathan. “Ik moet je wel een beetje beschermen als je slaapt.”

“Ik red me wel en anders roep ik je.”

“Wat als je het koud krijgt?”

Ik kijk hem spottend aan. “Serieus? Het is hier minstens dertig graden met een hoge luchtvochtigheid. Ik krijg het niet koud.”

Jonathan haalt zijn schouders op. “Laten we dan maar koken,” zegt hij. De teleurstelling in zijn stem is goed hoorbaar. Dacht hij nou werkelijk...?

We hebben een simpele maaltijd gemaakt en de twee gidsen hebben meegegeten. Ze zullen ook een paar keer voor ons koken, hebben ze beloofd. Mooi zo, want we zijn al druk zat met onze klus. De zon is ondertussen al aan het zakken en het geschreeuw van de brulapen heeft plaatsgemaakt voor de geluiden van talloze insecten.

En kikkers. Aan alle kanten wordt er gekwaakt. Fantastisch! Nog even en we gaan ze zien!

“Ik stel voor om nu eerst ‘s nachts te slapen,” zegt Jonathan. “Na die lange reis hebben we onze rust nodig. Dan kunnen we morgennacht foto’s en films maken.”

Ik wil protesteren, maar stem uiteindelijk toch in. Hoewel ik nog steeds klaarwakker ben, heeft hij wel gelijk.

Hij geeft me een walkie-talkie. “Handig, als er iets is,” zegt hij.

Ik schud met mijn hoofd. Wat een onzin. Zo ver liggen we niet van elkaar vandaan.

Jonathan trekt zich terug in zijn tent en ik blijf nog een tijdje vlak voor de mijne zitten. Ik geniet van alle geluiden om me heen.

Wat is het hier toch mooi. Zeker wanneer je ergens zit waar toeristen niet komen en waar de dieren amper worden gestoord door mensen.

Soms zie ik wat wegschieten. Een leguaan. Of iets anders.

Ik denk aan Jonathan. Misschien ben ik wel heel bot en kortaf geweest.

Hij bedoelt het allemaal vast niet verkeerd. Ik besluit hem morgen een nieuwe kans te geven. Ik moet het de komende tijd toch met hem zien uit te houden hier en het is nergens voor nodig hem zo op afstand te houden.

En dan zie ik het. Precies tussen mijn tent en die van Jonathan. Een pijlgifkikker. Ik blijf roerloos zitten en kijk naar het kleine diertje. Ik kan hem goed zien dankzij het kampvuur iets verderop, maar de kleuren zijn me wat minder duidelijk. En dus pak ik mijn zaklamp en richt erop. Even ben ik bang dat ik het dier afschrik, maar hij blijft zitten.

Deze kleurencombinatie heb ik nog nooit gezien bij een pijlgifkikker. De achterbenen zijn knalroze met gele stippen en het lijfje heeft een helderblauwe kleur. Ik weet best veel van deze diertjes, hoe kan het dan dat ik deze niet ken?

Een nieuwe diersoort, schiet het door me heen. Hier zit een onontdekte kleurencombinatie. Ik wil mijn camera pakken, want dit moet ik wel vastleggen, maar bedenk dan dat alles in Jonathans tent ligt. Shit! Als ik opsta en erheen loop, dan jaag ik het beestje vast weg, dus ik moet blijven zitten.

De walkie-talkie! Ik klik op de knop. "Jonathan, er is hier een pijlgifkikker. Pak een camera, dan kunnen we het vastleggen. Dit is heel belangrijk."

"Ik kom eraan," antwoordt hij meteen.

Gelukkig, hij slaapt nog niet. Dit kan goud waard zijn. Misschien kunnen we deze kikker zelfs een naam geven. Hoe gaaf zou het zijn om een diersoort naar jezelf te kunnen vernoemen?

Als Jonathan dit kan vastleggen op beeld, dan is hij mijn eeuwige held!

De tent wordt open geritst en Jonathan komt naar buiten. Hij heeft zijn camera vast en grijnst naar me. "Waar?" vraagt hij en hij stapt naar voren.

"Nee!" gil ik. Ik hoor het krakende geluid van een kikker die geplet wordt onder een laars.

Te laat.